

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Flyttfoglärne.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Må nöjets fackla brinna!
 Kom, bönhör din slafvinna!
 O, låt den svaga finna
 I dina armar ro!

Flyttfoglarne.

(Af Stagnelius.)

Se foglarnes skara!
 Till fremmande land
 De suckande fara
 Från Gauthiods strand.
 Med vädren de blanda
 Sitt klagande ljud.
 ”Hvar skola vi landa?
 Hvart för oss ditt bud?”
 Så ropar den fjädrade skaran till Gud.

”Vi lemna med oro
 De Skandiska skär.
 Vi trifiedes, vi voro
 Så lycklige der.
 I blommande lindar,
 Der nästet vi byggt,
 Balsamiska vindar
 Oss vaggade tryggt.
 Nu sträckes mot okända rymder vår flygt.

Med rosiga hatten
 På lockar af guld,
 Satt — midsommars-natten
 I skogen, så huld.

Ej kunde vi somna —
 Så däglig hon var —
 Af vällust blott domna,
 Tills morgonen klar
 Oss väckte på nytt från sin brinnande char.

Ljuft träden då sänkte
 Kring tufvor sitt hvalf,
 Dem perlor bestänkte,
 Der törnrosen skalf.
 Nu sköflad är eken,
 Och rosen har flytt.
 Af vindarna leken
 I storm sig förbytt.
 Af frostblommor hvita är majfältet prydt.

Hvad göra vi längre
 I Norden? — dess pol
 Blir dagligen trängre,
 Mer dunkel dess sol.
 Hvad båtar att qvida?
 Vi lemna en graf.
 Att fly i det vida
 Gud vingar oss gaf.
 Så varen oss helsade, brusande haf!" —

Så foglarne qvada
 På skyndande färd.
 Snart mottar de späda
 En skönare verld,
 Der rankorna skälfva
 I almarnes topp,
 Der bäckarne hvälfva
 Bland myrten sitt lopp,
 Och lundarne klinga af njutning och hopp.

När grymt sig förbyter
 Ditt jordiska väl;
 När höstvinden ryter,
 Gråt icke, o själ!
 Det ler bortom hafven
 Mot fogeln en strand.
 På hinsidan grafven
 Är äfven ett land,
 Förgylt af den eviga morgonens brand.

Jorden.

(Af Stagnelius.)

"Hvem skapte dig så mörk, o moder!
 Så tung och kall?
 Hvem böd dig gråta dessa floder,
 Ett verldshafs svall?
 Ej tröstar glansen af din yta
 Din sorgsna son.
 Blott härmad är dess prakt, — der skryta
 Blott ljusets lån.
 Af rosor och af hyacinter
 Din mantel ler,
 Men tanken endast natt och vinter
 Derunder ser.
 Häruppe gycklar lifvets skara
 I menlös ro.
 Förruttnelse och maskar bara
 Dernere bo.